За морями та океанами лежить найвіддаленіша земля — Антарктида. Безлюдна, скута вічною кригою, холодна і непривітна вона. У воді довкола Антарктиди живуть найбільші у світі морські тварини — кити. Ніде немає їх стільки, як тут. Тому по праву цей далекий загадковий край можна назвати країною Китанією.

Окрім цих морських велетнів, у країні Китанії живе сила-силенна дивовижних птахів.

Дивовижних — бо мають крила, а не літають. Несуть яйця і не в гнізда кладуть їх, але й не кидають і на мить їх без нагляду — зігрівають під собою, аж доки не вилупляться з яєць пташенята. Птах здається незграбним. А пірне у воду — всі рибини кидаються урозтіч. Бо так швидко почне він у воді махати крильми, наче плавцями, що піймає здобич і на глибині.

Пінгвіни — так звуть цих птахів.

Смачну рибу вони часом шукають далеко-далеко від Антарктиди.

Одного з таких мандрівників нам довелося зустріти аж поблизу південних берегів Африки. Я побачив птаха вперше і подумав, що це сидить на воді велика свійська качка. А за мить, хоч як вдивлялися ми у воду, вже ніде не бачили його. Коли зирк — аж пінгвін на палубі сусіднього траулера. Ми саме навантажували морожену рибу.

Пінгвін виструнчився, ніби солдат. Крила, як руки, складені вздовж тіла. Спина в нього чорна, аж лиснить, живіт білий. І що дивно: на пінгвіна ніхто аніскілечки не зважає. Значить, уже звикли до нього, і він там як свій...

— Давно ви дружите з пінгвіном? — питаємо в рибалки.

— Уже з тиждень не відстає від нашого судна. Де ми, там і він.

— А як же він вилазить на палубу?

— По сліпу,— відказав рибалка.

Сліп — це так називають виріз у хвостовій частині траулера. Сліпом витягують сіті з уловом.

Моряк підійшов до пінгвіна, погладив йому шию. Птахові це сподобалось. Він вдячно поглянув на моряка. Той підніс йому до дзьоба рибину.

— На, їж!

Пінгвін винувато крутнув головою, ніби промовляв: "Не можу ж я поїдати всю рибу, якою мене частують. Живіт лусне".

— Ми вже скоро закінчуємо промисли,— сказав рибалка,— потім додому, в Одесу. Візьмемо й пінгвіна з собою. Може, в наших краях йому сподобається...

Минуло відтоді більше місяця. Якось випадково я стрів у Одесі того самого моряка.

— Ну, де ж ви поділи пінгвіна? — питаю.

Моряк каже:

— Плив із нами ще кілька днів. А як підходили до екватора, то однієї ночі його не стало.

Напевно, пінгвінові в його пір'яному кожусі дуже докучала спека. Скотився сліпом у воду та й подався до рідної країни Китанії.